

De doden begraven!

Aan het begin van de Goede Week zijn we aangekomen bij het zevende en laatste goede werk van barmhartigheid. Het is natuurlijk het laatste wat je voor iemand kunt doen: hem of haar eerbiedig en zorgvuldig begraven of laten cremieren.

We proberen iemand recht te doen als we afscheid van een naaste nemen. Wie was hij of zij voor ons? Wat hebben we aan deze mens te danken? Wellicht zijn er ook pijnlijke herinneringen die niet weggepoetst worden, maar met mildheid onder woorden gebracht worden.

Tegenwoordig hoor ik regelmatig dat mensen zeggen: "Er zijn mensen overleden die ik al een hele poos niet meer heb gezien vanwege de lockdown. Nu zijn ze overleden en ik kon geen afscheid van hen nemen. Straks gaat alles weer open, maar dan zijn er lege plekken. Dat is een onwezenlijk gevoel".

Ik heb het zelf ook met een paar mensen meegemaakt. Zij zijn overleden en ik heb niet meer kunnen doen dan een kaartje kunnen sturen. Of via een beeldscherm op afstand de afscheidsdienst mee kunnen maken. Normaal gesproken was ik erbij geweest, voor de nabestaanden én voor mijzelf.

De doden begraven heeft te maken met het geloof dat niet alles voorbij is nadat iemand de laatste adem heeft uitgeblazen. Ons geliefde blijft onze geliefde. We blijven voor hem of haar zorgen zolang het kan. We nemen afscheid in het Licht van het eeuwige leven. De doden begraven als daad van christelijke naastenliefde heeft alles te maken met de eerbied voor het leven.

In Genesis 23 lezen we over Abraham. Ik vind het altijd een ontroerend gedeelte. De grote Abraham, vader van alle gelovigen, verliest zijn geliefde vrouw Sara. Abraham treurt. Daarna gaat hij naar de Hethieten en vraagt hen of hij een stuk grond mag kopen om zijn vrouw te begraven. De Hethieten willen het hem wel voor niets geven. Maar dat weigert Abraham. Hij betaalt de gangbare prijs voor de grot van Machpela. Abraham is een oude man geworden. Heel lang geleden heeft de Heer hem geroepen met de belofte van een groot volk op een plek die de Heer hem zou wijzen. Aan het einde van zijn leven heeft hij een paar vierkante meter om zijn vrouw te begraven. Wat heeft hij dan al zwerfend bereikt? Het is nog maar een heel klein begin van wat later een groot volk zou worden.

In het evangelie naar Marcus lezen we hoe Jezus sterft aan het kruis, enkele vrouwen waren Hem trouw gebleven tot zijn dood. En verder.... Josef van Arimatea vraagt aan Pilatus of hij het lichaam van Jezus mag begraven en het mag. Jezus wordt in linnen doeken gewikkeld en in een graf gelegd. De steen ligt ervoor. En nog zijn Maria Magdala en Maria de moeder van Josef in de buurt. Zoals ze opnieuw in de buurt zijn op de eerste dag van de week, als het weer licht wordt. Deze vrouwen zijn de eerste getuigen van de opgestane Heer.

We begraven onze doden, op dit moment is kleine kring. Maar niet zonder hoop. De vrouwen uit het evangelie, de vrouwen bij het kruis en bij het graf, hebben het gezien: de dood is niet het laatste voor de mensen. We begraven onze geliefden omdat we geloven in het Leven, het leven in Gods licht.

Joke Kolkman